

maal om, hvorledes militære Personer skal lønnes. Skal de lønnes dels ved en fast Løn og dels ved en Begunstigelse i Form af billigere Skat, eller skal de betale samme Skat som andre og saa have en tilsvarende Lønforhøjelse? Det kommer vi ikke ud over. Gør vi det paa den Maade, som det ærede Medlem fra Næstved vil have, vil i Tidens Løb Kravet, navnlig fra Underofficerernes Side, kunne siges at være berettiget, og vi kan ikke afvise dette Krav — jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem fra Næstved vil være med til at afvise det.

Overfor det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) har jeg kun et Par Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem gjorde gældende, at den højtærede Forsvarsminister overfor Udvalget havde oplyst, at de paagældende Militærpersoner ikke har noget at beklage sig over, hvis vi sætter dem i samme Skat som civile Borgere, og at man ikke fra Statens Side behøvede at tage noget Hensyn til eventuelle Klager. Den Fremstilling, det ærede Medlem gav af Forsvarsministerens Svar, var imidlertid noget mere omfattende, end Forsvarsministerens Svar i Virkeligheden var. Svaret indeholdt nemlig kun den ene Ting, at de paagældende ikke havde noget juridisk Krav, med andre Ord, at de ikke ved Domstolene kunde faa sig tilkendt nogen Erstatning. Men derfra, at de ikke har noget juridisk Krav, og til, at de ikke skulde have noget moralsk Krav, er der jo et Spring, og den højtærede Forsvarsminister har ikke i mindste Maade udtalt sig om det moralske Krav, om, hvorvidt de paagældende vilde have noget at beklage sig over, eller om, hvorvidt man, naar Kravet eventuelt maatte fremkomme, var nødt til fra Statens Side at tage Hensyn til det. Jeg vil bede det ærede Medlem fra Middelfart erindre, at det kun er det juridiske, det rent domstolsmæssige, Forsvarsministeren har udtalt sig om.

Saa vil jeg i øvrigt sige til det ærede Medlem fra Middelfart, at det ærede Medlem har den samme Tilbøjelighed som det ærede Medlem fra Næstved til kun at holde sig til Officererne. Men det ærede Medlem har jo selv været Officer i den danske Hær og maa jo vide, at der ogsaa er noget, der hedder Underofficerer, og dem maa vi ogsaa tage Hensyn til, naar vi skal ordne denne Sag. For øvrigt er den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fremstiller Lønningforholdene indenfor Hæren, ikke ganske korrekt. Han siger uden nogen som helst Indskrænkning, at en Kaptajn gaar af

med 2,800 Kr. i Pension. Det er imidlertid de færreste Kaptajner, der gaar af med 2,800 Kr., thi det er de færreste af dem, der naar at komme op paa det højeste Lønningstrin. Det ærede Medlem fortæller dernæst, at de gaar af i den kraftigste Alder. 52 Aar er den lovmæssige Alder for deres Afgang, og det kan, det indrømmer jeg, være en kraftig Alder. Det ærede Medlem gjorde en Hentydning til den Kraft, som en tidligere afdød Kollega havde været i Besiddelse af, da han kunde vælte et Ministerium. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det er rigtigt; jeg var ikke Medlem af Tinget den Gang. Men hvis det er historisk rigtigt, at afdøde Kaptajn Madsen Halsted har væltet et Ministerium, tror jeg dog uden at komme Sandheden for nær at turde sige, at han dertil fik kraftig Støtte fra det Armékorps, indenfor hvilket det ærede Medlem fra Middelfart er en fremragende Befalingsmand.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen): Til den højtærede Minister vil jeg sige, at naar han mener, at Tidspunktet er inde til at tage det Spørgsmaal op, hvorvidt Købstæderne skulde yde et større Bidrag, end de alt gør, til Indkvarteringen, alt under Forudsætning af, at dette Lovforslag bliver gennemført, saa overrasker denne Udtalelse mig, saa meget mere som jeg ikke kan tænke mig, det skulde være Ministerens specielle Hensigt at ville ramme Provinskøbstæderne økonomisk, navnlig da Ministeren ingen Sinde har fundet noget unaturligt i, at København, Hovedstaden, ikke yder noget som helst til den betydelige Militærstyrke, der er garniseret der. Her bygger Staten Kaserne, her ordner Staten alt, her kræves intet Bidrag fra Hovedstaden. Men nu kommer den højtærede Minister i Dag og overrasker samtlige Landets Garnisonsbyer med, at han endogsaa kunde tænke sig, at hvis noget lignende som det, der foreslaas her, blev gennemført, skulde Byerne yderligere bidrage til den almindelige Indkvartering. Det er en Tanke, jeg dog haaber, den højtærede Indenrigsminister vil opgive igen, helst med det samme, thi jeg tror, den vil være ganske uigennemførlig, navnlig, som sagt, da han selv finder det rigtigt, at København, der har det Militær, der giver noget, det Militær, hvorved de højst lønnede Officerer, er ansatte, ikke yder noget som helst til Indkvarteringen. Det vilde dog være for uretfærdigt at komme og stille yderligere Krav